

Gazdász himnusz

Nincsen a világnak még olyan csodája,
Mint mikor a gödöllői gazdász felül a lovára.
Felül a lovára, rágyújt pipájára, még az a
Hétszentséges atya Úristen is lemosolyog rája.
Lemosolyog rája, csókra áll a szája, hiszen a
Jézus Krisztus is Gödöllőn volt gazdász fiatal korában.
Lemosolyog rája, csókra áll a szája, hiszen a
Jézus Krisztus is Gödöllőn volt gazdász fiatal korában.

A gazdász gyerek, sosem kesereg,
Ott a lova nagy a feje, búsul eleget.
Ha a pénze fogy, gondol egy nagyot,
Haza ír a papájának egy képes lapot.
Te is voltál gazdász apám, jól tudod magad,
Szerелеmből nem élhet meg a gazdász fiad.
Lesi a postát, hoz-e valutát,
Örömeben elfelejti az abszenciát.

Hogyha nem bukott, mulat egy nagyot,
Megkopogtat hazafelé, minden ablakot.
De ha megbukott, mulat egy nagyot,
Felcsapja a fején a gazdász kalapot.
Eldalolja: professzor úr, mégis jól állok,
Legfeljebb majd egy-két tárgyból utóvizsgázom.
Fő, hogy a babám szeret igazán,
Lesz majd nékem az Alföldön akácós tanyám.

Hogyha végzett már, mint szabad madár,
Szerte szét a nagyvilágban állás után jár.
És ha valahol, az Isten tudja hol,
Fészket rak az öreg gazdász, vígan így dalol:
Elszáradt a kukorica összes levele,
Véget ért a gazdász gyerek vidám élete,
Hocci a pipát, meg a bőrsubát,
Most már aztán gazdálkodjunk a réz angyalát.